

KURDUĞUM DÜNYA ORTAYA SAÇILDI

Orhan Pamuk, 'Veba Geceleri'ni 40 yıldır düşünüyor, 5 yıldır da yazıyordu. Kurulduğu dünya bir anda gerçek oldu. Pamuk'la karantınadayken, karantınayı yazmayı konuştuk.

'ŞAŞIRTACAĞIMI ZANNEDERKEN'

○ "Yıllarca iğneyle kuyu kazarak oluşturduğum, kimsenin ilgileneceğini düşündüğüm dünyam, birdenbire herkesin ağzındaydı. Herkes karantınadan, ölü sayılarından bahsediyordu. İnsanları şaşırtacağımı zannederken her şey ortaya saçıldı."

İhsan YILMAZ

'DAYANIŞMA GELİŞİYOR'

○ "İster aşk deyin, ister arkadaşlık, salgın zamanlarında insan hayat arkadaşının önemini arttığını da görüyor. Dışarıda bir felaket varken insanlar birbirlerine daha anlayışlı, sevgi dolu oluyor. Dayanışma duygusu gelişiyor."

Hürriyet
pazar

Orhan Pamuk'un 40 yıldır üstüne düşündüğü, beş yıldır da yazdığı, bir

Kimsenin ilgilenmeyeceğini düşündüğüm dünyam birdenbire herkesin ağzındaydı...

Nobel Edebiyat Ödüllü yazar Orhan Pamuk'un bir salgın romanı üzerinde çalıştığı biliniyordu. Kitabın çıkması dört gözle beklenirken akla gelmeyecek bir şey oldu; dünyayı yeni bir salgın esir aldı. Pamuk: "Bugün çok malumat sahibiyiz. Hangi ülkede, mahallemizde durum ne hemen görüyoruz. Bu, romandaki dönemle bugün arasında büyük fark yaratıyor. Biz başımıza ne gelebileceğini, neyin ne olduğunu biliyoruz, bu yüzden çok daha fazla korkuyoruz. Ama romanım bugünden daha korkutucudur" diyor.

İhsan Yılmaz
iyilmaz@hurriyet.com.tr

bütün dünya önce büyük bir şaşkınlık yaşadı COVID-19 pandemisi başladığında. "Dünyanın bir ucunda ortaya çıktı" denilerek küçümsendi önce. "Bize gelene kadar nasıl bir çaresi bulunur" dendi. Ama bir anda

herkesin eline geçmişti. Biraz alışınca bu sefer "Aa bak bir salgın çıktı, hemen bir roman pişirip yazdı" diyecekler dedim.

■ Salgının başladığı günlerde neredeydiniz?

Ders verdiğim için Amerika'daydım. Hemen Türkiye'ye döndüm. İstanbul'da öğrendim ki hadcan dönenleri karantinaya almışlar, beceriksizlikten kötü davranmışlar ve hacılar da bu duruma isyan etmiş... Bu benim 'Veba Geceleri'nde anlattığım hikâyeye o kadar benziyordu ki hemen o bölümü, 'Hacı gemisi isyanı'nı Türkiye'de yayımladım. Benim yazdığım o hikâye gerçek olandan daha sert, daha vahşi, daha ölümlüydü. Arkasından bu kitabı dört yıldır yazdığım bilinsin diye New

York Times'a da bir makale yazdım. Bu makalede de eski veba, kolera salgınlarında insan psikolojisi nasıl etkileniyor, bunları anlattım. Ve dört yıldır yazdığım, 40 yıldır da düşündüğüm romanımdan da bahsettim. Bu yazı dünyanın pek çok yerinde yayımlandıca bu sefer 50'den

Yorum yayıncılarım "Orhan kitabını bitir" diye baskı yapmaya başladı. Ben de çok çabuk bitireceğimi sanıp hızla çalışmaya başladım ama bir yılda bitirebildim görüyorsunuz gibi.

■ Salgınla mücadelede insanların başta dini inançlarının, geleneklerinin, eğitim durumlarının ne kadar etkili olduğunu görüyoruz. İşleri zormuş. Pek bir şey değişmiş sanırım 120 yılda, ne dersiniz?

Eski salgınlardan günümüze değişmeyen şeyler de var, çok değişen şeyler de... Önce değişmeyenleri anlatayım: Temel içgüdülerimiz değişmiyor. Kolera da veba da olsa önce 'Bir şeyim yok' diye inkâr ediyor insanlar. Devlet de inkâr ediyor, hatta doktor da... Her zaman her yerde başta inkâr var. Benim eleştirdiğim inkâr değil, inkârın uzun sürmesi, kabul edememesi... O zaman ölümlere vül açıyor. Arkasından dedikodu ve söylentiler başlıyor. Bütün bunlardan dolayı salgın hızla yayılınca devlet niye bunu önleyemedi diye devlete suçlama, karantina yasaklarına yemama başlıyor. Salgın ilerleyip ölümler artınca bu kez devlet sertleşiyor. Bu fırsattan yararlanarak otoriterleşiyor. Bunlar her ülkede oluyor.

■ Değişenler neler? Benim anlattığım 1901'deki Minger Adası'ndaki döneme göre dünya çok değişti. Nüfusun yüzde 5 ile 10'u okuma yazma biliyordu o zamanlar. Bugün Türkiye'de

verdiniz onlarla?

Hayır, daha çok romanın ana kahramanı üç çiftin aralarındaki ilişkiye çok özen gösterdim bu sefer. İster aşk deyin, ister arkadaşlık, salgın zamanlarında insan hayat arkadaşının önemini arttırdığını da görüyor. Dışarıda bir felaket varken insanlar birbirlerine daha yumuşak, daha anlayışlı, sevgi dolu oluyor. Dayanışma duygusu gelişiyor. Dışarıdaki felakatin yanında küçük kızgınlıklar önemini yitiriyor. Kahramanların adanmış yalıtılmış dünyasına da birbirlerine mecbur. Ve yaşadıklarını birbirlerine anlatıyorlar. Bu da romanın anlatımı aslında.

■ Salgınla mücadelede insanların başta dini inançlarının, geleneklerinin, eğitim durumlarının ne kadar etkili olduğunu görüyoruz. İşleri zormuş. Pek bir şey değişmiş sanırım 120 yılda, ne dersiniz?

Eski salgınlardan günümüze değişmeyen şeyler de var, çok değişen şeyler de... Önce değişmeyenleri anlatayım: Temel içgüdülerimiz değişmiyor. Kolera da veba da olsa önce 'Bir şeyim yok' diye inkâr ediyor insanlar. Devlet de inkâr ediyor, hatta doktor da... Her zaman her yerde başta inkâr var. Benim eleştirdiğim inkâr değil, inkârın uzun sürmesi, kabul edememesi... O zaman ölümlere vül açıyor. Arkasından dedikodu ve söylentiler başlıyor. Bütün bunlardan dolayı salgın hızla yayılınca devlet niye bunu önleyemedi diye devlete suçlama, karantina yasaklarına yemama başlıyor. Salgın ilerleyip ölümler artınca bu kez devlet sertleşiyor. Bu fırsattan yararlanarak otoriterleşiyor. Bunlar her ülkede oluyor.

■ Değişenler neler? Benim anlattığım 1901'deki Minger Adası'ndaki döneme göre dünya çok değişti. Nüfusun yüzde 5 ile 10'u okuma yazma biliyordu o zamanlar. Bugün Türkiye'de

"Bu kitabı iyi yazmak için çok çırpındım."

Aşı olmak ruh halimi değiştirdi

■ COVID-19 aşısı oldunuz mu?

Sıram gelince ikisini de oldum. Aşı olmak ruh halimi değiştirdi. Tedbirlerimi gene alıyorum ama bana bir iyimserlik ve güç verdi. Her an ölebilirim duygusundan uzaklaştım. Ayrıca aşı aslında zararlıymış diyenlerden de değilim. Ben etraftaki söylentilere değil, Dünya Sağlık Örgütü'ne güveniyorum, inanıyorum. Ne aşısı olursa olsun... Herkes de olmasını tavsiye ederim.

■ Zaten evde kapanıp yazıyorsunuz ama pandemi hayat tarzınızda bunun dışında bir şey değiştirdi mi?

Ben 65 yaş üstüyüm ve bize verilen

sokağa çıkma zamanlarında korumamla saatlerce İstanbul'u gezip fotoğraf çektim. O kadar yürüdüm ki ayakta duramıyordum. İki tane yeni fotoğraf kitabı için hazırlık yaptım. Zaten pandemi sırasında çok çalıştım. Üzerimde 'kitabını bitir' baskısı da vardı, sorumluluk duygusu da... Yıllarca düşüncümün bu konuyu ve üzerine pandemi geliyor... Bir tür talih kusu konmuş gibiydi başıma. Bunu iyi yazmak için çok çırpındım. Olup bitenleri herkesin önce anlayıp güzel anlatmak, ifade etmek, yaşadıklarımızı bir hikâyeye içinde samimiyetle yeniden görüp değerlendirmek. Romanlık da budur zaten...

bu oran yüzde 95. Nüfusun yüzde 75'i internete bağlanabiliyor. Bu geçmişte kıyaslanamaz. Bugün çok malumat sahibiyiz. Açıyoruz televizyonu, hangi ülkede durum nasıl, görebiliyoruz. Mahallede, apartmanında durum ne, renklere bakıp görüyoruz. Bu romandaki dönemle bugün arasında büyük fark yaratıyor. Vebanın ölümler oranı çok yüksek. İnsanların bu durumda daha çok korkması gerekir diyorsun ama hayır, korkmuyorlar. Bilmiyorlar çünkü başlarına neyin geleceğini.

Ama şimdi biliyoruz neyin ne olduğunu. Bu yüzden ölümü oranın vebaya göre çok düşük olmasına rağmen biz çok daha fazla korktuk. Ama romanım bugünden daha korkutucudur.

Koronavirüse yalakanma telaşına kapıldım

■ Kurgu ve gerçekçi caksması yaratıldığınız dünyada herhangi bir sarsıntıya neden oldu mu?

Evet, oldu. Ben bile romanımı yazarken ilk üç yıla "Bunu nasıl anlayacaklar" diye düşüncüm.

İster aşk deyin ister arkadaşlık, salgın zamanlarında hayat arkadaşının önemini arttığı görülüyor.

■ Üzerinde çalıştığımız bir salgın romanının koronavirüs salgınına denk gelmesi başta size ne hissettirdi?

Önce şaşkınlık hissettim. Benim yıllarca ıgneyle kuyu kazarak oluşturduğum, kimi zamanlar kitaplarla fazla dayandığım, kimsenin ilgilenmeyeceğini düşündüğüm dünyam, birdenbire herkesin ağzındaydı. Herkes karantinadan, ölü sayılarından bahsediyordu. Ben o dünyayı kurarken çok özel bir şey yaptım, insanların konuyla şaşıracağı zaman nederken her şey birdenbire ortaya saçıldı. Gizli gizli yaptığımız bir şeyin ortaya saçılması gibi... Bu bakımdan önce bir kiskançlık duydum. Sanki kendi kendime oluşturduğum bir dünya, benim istemediğim şekilde

Ucuz siyasi göndermeler aramasınlar

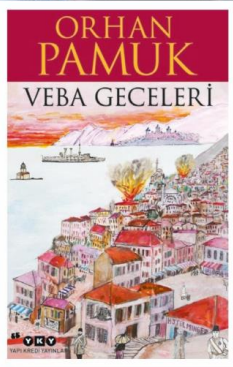
■ Kitabın arka kapakında The New York Times'tan alıntı yapılmış: "O ne bir ideolog, ne bir siyasetçi, ne bir gazeteci. Orhan Pamuk büyük bir romancı" diye. Zaman zaman diğer kimliklerinizi öne çıkarmaya çalıştıkları, o yönlerinizi sizi mindere çekmeye çalıştıkları için mi özellikle bu alıntıya yer verdiniz?

Alıntıyı yayınevimi seçmiş ama ben de gördüm ve enayladım. 35 yıl düşün, 5 yıl yaz, bütün şu yaşadığım salgın korkusunu ifade edeyim diye heyecanlı, sonra menses arayan gazeteciler "Aa bu şuna benziyor" gibi ucuz siyasi göndermeler arasınlar. Bunu istemem.

© MÜHSİN AKGÜN

Kitap, Yapı Kredi Yayınları'ndan çıktı.

Eski kolera ve veba salgını sırasında alınan tedbirleri, doktorların yazdığı pek çok raporu okudum. Hindistan'da İngiliz doktorların yazdığı raporlar, bunların hepsini bulmak mümkün. Bunları nasıl anlatacağım, insanları böyle olduğuna nasıl ikna edeceğim diye düşünüyordum. Birden bir salgın başladı, herkes karantinanın ne olduğunu anladı. O kadar çırpınmam gerekmediğini gördüm. Karantina deyince, yasaklar deyince, eve kapanma deyince her şey anlaşıldı. Yalnız şimdiki kavramlar ve terminolojiji kullanmamaya özen gösterdim. Böyle olunca, karantınayı anlattığım kısımları ve bu işin tarihini biraz da kısalttım. En önemlisi korktum ve koronavirüse yakalanma telaşına kapıldım.

Ölüm konusunu bütün yazarlar sever

■ Nasıl yazadınız bu telası?

Nasıldı ilk başlarda; alışveriş poşetlerini bir gün dışarda bırak, her şeyi yıka... O korku bana şu anda hatırlattı; başka herkes gibi hissettiğim korkuyu kitabımda yeterince anlatmadığımı hissettim. Kahramanlarımı yeterince korkutamadığımı anladım. Yani salgın 3.5 yıldır yazdığım romandaki karantınayı anlatmayı kolaylaştırdı. Ama okuru korku atmosferine sokmayı daha zorlaştırdı. Çünkü bir süre sonra insanlar kendi korkularına bakıp korkmamayı da öğrendi. Öyle olmadı mı? Aynı hastalık, rakamlar biraz düştü, biraz çıktı, aşağı yukarı aynı yerlerde geziyor ama artık daha az korkuyoruz. Çünkü iyice biliyoruz artık, tecrübe sahibiyiz. İnsan bilmediğinden korkar. Eski vebalarda bilmedikleri için korkuyor insanlar; ne korkuncu olduğunu bilmedikleri halde... Yine de hastalığın vereceği zarara göre azdı korkuları. Şimdiyse o kadar bilgi sahibiyiz ki, hastaneden canlı yayın görürsünüz

neredeyseniz, adam can çekiyorsunuz, korkmamak mümkün mü?

■ Bir romancı olarak 'salgın' da sizi çeken neydi?

Tek bir kelimeyle söyleyeceğim: Ölüm. Bir yazar için en ilginç konudur. Ölüm konusunu bütün yazarlar sever. Ölüm karşısında verdiğiniz sınav, davranışlarınız, bunlar çekici konulardır. Ölüm korkusu ve birey olma... Ölüm korkusunu tek başına mı karşılıyorsunuz, hayatın anlamını tek başına mı yaşıyorsunuz yoksa üç-beş arkadaş, küçük bir cemaat, okul, aile onlara sığınıp mı yaşıyorsunuz, bunlar ilginç konular. Ben ilk başta bu konuları irdeleyen bir roman yazmak istediğim için veba konusuyla ilgiliydim. Sonra yavaş yavaş Müslüman ülkeler, veba, Batı, Doğu gibi konular girdi devreye. Batıların Doğulara, bizzere bakıp "Yahu bunlar kadercidir, salgın hastalık başlayınca hiçbir şey yapmaz, camiye gider"

demelerini düşündüm.

■ Ne düşünüyorsunuz bu görüşle ilgili?

Bazen abartılıdır, bazen de gerçek payı vardır. Bu görüşün abartılı olduğunu, yaşadığımız ülkede insanların makul olduğunu, kadercilik Batıların bize yansıtıkları doğru olmayan bir şey olduğunu ilk başlarda düşündüm. Sonra biraz da hak verdim. Sonra, üçüncü olarak romanı yazmaya başladığım sırada artık iyice karantına malzemesi, İngiliz raporları, salgın hastalıkların tarihi, epidemiyoloji denen bilimin 19'uncu yüzyılın ilk yarısında Londra'da keşfedilmesi, bunlar beni kadercilikten de başka bir yere, karantına uygulamasına götürdü. Mesela karantına kurmak için asker lazım, kural lazım, otorite bir komutan lazım, laf demleyenleri cezalandırmak lazım. Karantınayı, hele disiplinsiz, itaatsiz ya da bilgisiz, mikroplara inanmayan bir halka uygulamak için sonunda devlet ister isteyerek, ister istemeden otoriterleşmek, sertleşmek zorunda kalıyor. Romanımın ana ekseninde kadercilik ya da kadercilik karşıtı söylem yok. Daha çok karantına, sertlik, uygulama, itaat gibi konular var. Veba karantinasında ölüleri kireçleyerek gömmek önemli bir konudur. Ama çoğu zaman Müslümanlar, eskiden bunu istemezlerdi. Bu yıl ise salgın tedbirleri yüzünden Türkiye'deki tüm camiler cuma namazına kapatıldı ama o sırada Amerika'da ve Batı'da pazar günleri kiliseler hâlâ açıktı. Birdenbire Türkiye en laik durumdaydı. Tüm bunlar önyargılara uymuyor.

Salgın karantınayı anlatmayı kolaylaştırdı ama okuru korku atmosferine sokmayı zorlaştırdı.

Kumpas araştırmak, sır bulmak edebiyat programımda yok

■ Doktor Nuri, eşi 5. Murat'ın kızı Pakize Sultan ve onlarla birlikte adaya giden Osmanlı subayı Kolağası Kâmil. Salgın önlemek ve cinayeti çözmekle başlayan serüvenleri bir ulus-devletin kurulmasına evriliyor. Osmanlı'dan Cumhuriyet'e geçişin alegorik bir anlatımı. Ne kadar tarihi roman diyebiliriz 'Veba Geceleri'ne?

Evet, kitabımda ulus devletlerin oluşumu var. Bunu daha önce 'Veba Geceleri'ni okuyolarak bana söylediler. Evet, alegorik bir yanı var ama anlatılan bir tek Türkiye Cumhuriyeti devletinin hikâyesi değil. Oradaki ulusal devletin kuruluşu bize biraz benziyor, biraz da benzenmiyor... Osmanlı devletinin küllerinin içinden son 90 yılda irili ufaklı pek çok ulusal devlet kuruldu. Arnavatlık en son kurulan. Unutmayalım, ulusal devletlerin kuruluşunda sömürge karşıtı bir kahraman çıkar ve birbirine benzer şeyler yaşanır. Bu birbirine benzer şeylerin ortalaması benim yazdığım. Osmanlı devletinin küllerinden doğan devletlerin, ülkelerin en önemlisi Türkiye

Cumhuriyeti'dir. Pek çok benzerlik olsa da benim anlattığım hikâyedeki ulus-devletin nüfusu yüzde 50 Müslüman, yüzde 50 Ortodoks: Bu Türkiye'ye hiç benzemiyor. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğunda yüzde 95'i Müslümandı.

■ Tarihi bilgiye dayalı bir kumpas yazmanın çinkönceleri var mı sizin için?

Var. Romancı yaratıcılığını unutup tarihi bilgiye fazla kapılmak... Bazen 'Kafamda Bir Tuhafılık' romanımda fazla sosyolog olduğumu düşünürüm. Ama oradaki kahramanım Mevlut'un kafasının içindeki karanlığı, endişelerini böylece vebeldiğimi zannediyordum. Burada da okudukça o tarihi bilginin cazibesine kapılıyorsunuz, bunu da paylaşayım diyorsunuz.

Kafamdaki ses "Bu kadar yeter, tarihi bilgiden çık, kahramanını ilginç yap" diyordu.

Ama öte yandan kafamdaki bir diğer ses "Bu kadar yeter, sen bu bölümü ilginç kılmak istiyorsun tarihi bilgiden çık, kahramanını ilginç yap" diyor. Bu romanı sürekli bu çatışmayla yazdım. Kemal Tahir çok sevdiğim bir yazardır. Ama kumpas araştırmak, tarihte bir sır bulmak ya da yeni bir tarih görüşü anlatmak benim edebiyat programımda yok.

Yeni romanın kahramanı bana benzeyecek

■ Kitap basıldı ve elinize aldınız. Büyük bir rahatlama mı hissedersiniz, hemen yenisini yazmaya mı başlıyorsunuz?

Kitap bilmeye doğru, bütün kitaplarımda böyle olmuştur, kafam kendiliğinden yeni yazacağım romanı düşünmeye başlar. Bir gece kalkıyorum mesela romanımı yazmak için, yeni yazacağım romanımdan sahneler gelmeye başlıyor aklıma. Artık yazdığım romandan bıkmaya başlıyor insan. Bütün istiyor. Kendisine bir ödül vermek istiyor. Yeni bir romana başlamak mutluluktur. Diğerini de bir yandan yıllarca düşünmüştüm. Artık onu yazma hevesi başlıyor. Bu kitapta başta Doktor Nuri'yi kendime yakın olacak sanmışım ama olmadı. O da şartlardan... Belki de ben padişah

kızıyla evlenememişim. Onu anladım. Doktor Nuri'nin kızı padişahın kızı Pakize Sultan'ı idare etmek için yaptıklarını ben yapamazdım. Her neyse, bu romanda bana benzeyen bir kahraman olmadığı için belki de şimdi 'Kara Kitap' taki gibi kendime yakın hissettiğim, geçmişimi paylaşabileceğim ve ressam olan, ama başarsız bir ressam olan bir kahramanı hayal edeceğim. Kahramanım tuhaf görsel dünyası, manevi dünyası, kafasının içindeki metafizik gibi konularım var. Yani görmekle ve resmetmekle, sanatçı yalnızlığı ve tuhaflığı ilgili bir romana başlıyorum. Yeni romanımın kahramanı İstanbul olacak, bana benzeyecek, belki Nişantaşlı olmasın da Çiğirli olur. Tek değişiklik bu olacaktır.

Esin kaynağım başta Büyükkada, sonra Girit ve Meis...

■ Hayali bir ada olan Minger'i adeta bir film platosu gibi kurgulamışsınız. Bir roman platosu oluşturmuşsunuz. Sadece anlatarak değil, resimleyerek ve haritasını çıkararak. Bu yazma kolaylığı mı sağladı size, yoksa okur kafasında daha iyi canlandırın diye mi tercih ettiniz bunu?

Hayali olan mekânın, ister bir ada, ister ev olsun, planını, haritasını yapmaya ta 'Benim Adım Kırmızı' da başladım. Orada, olayların yarısından çoğu bir evin içinde geçer. Evin planını yapmıştım. Şimdi de hayali bir ada yaratacağım. Bütün adayı biliyordum ama kabaca bir fikirim vardı. Adanın haritasını çizdim, ona bakarak mesela önce tipik bir Ege adasında, Osmanlı idaresinde ne olur diye düşündüm. Bir tane vilayet olur, Girit'te olduğu gibi. Girit Vilayeti Binası 1890'larda yapılmıştır. Telgrafhane, postane olur. Bunları birleştirir Hamidiye Caddesi olur. Köprü olur, belki bir dere vardır. Sonra sahilde liman, iskele, oteller olur. Tavernalar, lokantalar, içki içilen yerler de oraya bakar. Derken Müslüman mahallesi olur, Rum mahallesi olur... Bunları yazdıktan haritaya isaretleddim. Camileri, kiliseleri, çeşit çeşit tekkeleri, manastırları... Yani bastan sizin 'roman platosu' dediğiniz haritayı yapıp romanı orada geçirmedim ya da romanı yazıp bitirip 'Bir de bunun haritasını yapayım' demedim. Romanı yazdıktan haritayı yaptım, evleri isaretleddim; yeni bir kahraman

çıkta, bu kişi nerede oturuyor diye kendi kendime eğlenerек böyle böyle gittim. Bu yüzden de haritamın önce birincisi oldu, derken iki sene geçti, bir daha yaptım. En son geldiği halini süsleye süsleye, kitapta haline getirdim. İlk başta sıradan kursun kaleme yapılımsı bir haritadan, geliştirecek ve zenginleştirecek bir haritaya geldik. Şimdi bu harita kitabın ayrılmaz bir parçası, okurken ona bakarak da okuyabilirsiniz; sari da değil.

■ Minger için en çok ilham aldığınız ada hangisi oldu?

Önce Büyükkada. At arabaları, tarifeler, Splendid Palas oteli gibi... Pek çok şeyi Büyükkada'dan aldım. Çocukluğumda Heybeliada'da bir lodos çikarı, vapurlar gelemezdi. Orada dünden kopmuş duyulmuş severdim. Romandaki albukla ilgili, dünyadan kopmanın romantizmi oralarandıdır. Ya da yeni gemi gelince kosa kosa iskeleye gitmek... İstanbul adalarının aldığım bu duygular 'Veba Geceleri'nde de var.

Tabii ki Yunan adalarına yokluğukla da var. Severim Yunan adalarına gitmeyi ve özellikle de Girit'i. Minger'de anlattığım tekkeleri tasavvufi binaları, o zenginliği Girit'ten aldım. Son altı yılda Kas'a gittim epeyce. Karşısında Meis Adası'nın küçüklüğü de beni etkilemiştir. Temel etkilere bu üçü. Benim hayali adamam İstanbul'un yokuslarından Kız Kulesi'ne kadar pek çok şeyin karmaşası da vardır tabii.

